

Esat sirsnīgi sveicināti šī
Liieldienu dievkalpojuma pārraidē!
Kristus ir augšāmcēlies!
Patiesi augšāmcēlies!
Lai Liieldienu vēsts šajā rītā aizsniedz
ikvienu cilvēku!
Sveicināsim ar šiem vārdiem cits citu.
Pazvanīsim pa telefonu, nosūtīsim īsziņu
vai pazvanīsim ar skype.
Lai vēsts par Kristus augšāmcēlšanos iet tālāk.
Lai iesākam svinēt dievkalpojumu baznīcā,
kas šoreiz ir pilnīgi tukša.
Liieldienas reiz arī iesākas tukšā kapā.
Par pirmajām Liieldienām vēsti vien dažas
liecinieces,
kas rīta agrumā devās apraudzīt Kristus kapu.

Introits

Lūgšim Dievu:

Tumsa ir atkāpusies!
Gaisma ir ataususi mūsu sirdīs!
Šajā rītā mīlestība svin uzvaru.
Nāve ir pārspēta.
Tās spēks ir salauzts.
Mēs Tevi lūdzam,
kas esi dzīvs un augšāmcēlies stājies
mācekļu vidū,
noņem skumjas no mūsu sirdīm,
vel prom smago akmeni no tām,
lai varam Tevi teikt un priecīgi gavilēt.
Lai šajā rītā varam Tev pateikties par dzīvību,
kuru Tu mums dod.
Lai Liieldienu vēsts atrod ceļu
uz katra cilvēka sirdi!
Caur tavu mīļo Dēlu, Jēzu Kristu,
mūsu Kungu!

Liieldienu vēsts sākas trīs cilvēku vidū,
kad akmens bija jau novelts.
Dodoties uz kapu, pirmās liecinieces ieraudzīja, ka
kaps ir tukšs.

Klausīsimies Liieldienu Evaņģēliju!lasījums
no Marka evaņģēlija 16. nodaļas, 1-10.p.

*Un, kad sabata diena bija pagājusi, tad Marija
Magdalēna un Marija, Jēkaba māte, un Salome pirka
dārgas svaidāmās zāles, lai ietu un Jēzu svaidītu. Un
pirmajā nedēļas dienā ļoti agri, saulei lecot, tās gāja uz
kapu un runāja savā starpā: "Kas mums novels akmeni*

*no kapa durvīm?" Un paskatīdamās tās redzēja, ka
akmens bija novelts; tas bija ļoti liels. Un, kapā
iegājušas, tās redzēja kādu jaunekli pa labo roku sēžam,
apgērbtu garās baltās drēbēs. Un tās izbijās. Viņš tām
sacīja: "Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nacaretas, kas
bija krustā sists; Viņš ir augšāmcēlies, Viņa nav šeit:
redziet šo vietu, kur Viņu nolika; bet noeita un sakait
to Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jums pa priekšu
noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsīt, kā Viņš jums ir
sacījis." Un tās izgāja ārā un bēga no kapa, jo drebēšana
un bailes tās bija pārņēmušas, tās nesacīja nevienam
nenieka, jo tās bijās.*

Žēlastība jums un miers...

*Ja tad par Kristu sludina, ka Viņš ir augšāmcēlies no
miroņiem, kā tad daži jūsu starpā saka, ka neesot
miroņu augšāmcēlšanās? Ja nav miroņu
augšāmcēlšanās, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. Un,
ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu
sludināšana un arī veltīga jūsu ticība. Tad jau mēs būtu
Dieva viltus liecinieki, jo mēs esam liecinājuši pret
Dievu, ka Viņš Kristu ir uzmodinājis, bet Viņš to
nebūtu uzmodinājis, ja jau nav miroņu augšāmcēlšanās.
Jo, ja mirušie netop uzmodināti, tad arī Kristus nav
uzmodināts. Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga
ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos. Tad arī tie ir
pazuduši, kas Kristū aizmiguši. Ja mēs tikai šinī dzīvē
vien ceram uz Kristu, tad esam visnozēlojamākie cilvēki.
Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā
pirmais no mirušajiem. Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī
caur cilvēku miroņu augšāmcēlšanās. Jo, kā Ādamā visi
mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti. Bet ikviens
savā kārtā: vispirms Kristus, pēc tam tie, kas Kristum
pieder Viņa atnākšanas dienā. Un tad nāk gals, kad Viņš
nodod Valstību Dievam un Tēvam, kad Viņš būs
iznīcinājis katru valdību, varu un spēku. Jo Viņam vajag
valdīt, tiekāms Viņš noliek visus ienaidniekus Sev zem
kājām. Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve. Jo
Tas Viņam ir visu nodevis zem Viņa kājām; bet, kad
saka: viss Viņam nodots, - tad, protams, izņemot To, kas
Viņam visu nodevis. Bet, kad Viņam viss būs nodots, tad
arī Dēls pats pakļausies Tam, kas Viņam visu nodevis,
lai Dievs būtu viss iekš visa. 2. Kor. 15,12-28*

Lūgšana:

Dievs, Tu, kas Liieldienās pasaulei esi dāvinājis
pestīšanu, mēs Tevi lūdzam: dod savai tautai arī
turpmāk debesu dāvanas, ka mantojam pilnīgu
brīvību un mūžīgo dzīvību. To lūdzam caur Jēzu
kristu, mūsu Kungu, kas līdz ar Tevi un Svēto Garu
dzīvo un valda mūžīgi.

Vai kāds var ticēt tam,
kas šajā rītā noticis?
Kā pirmie Liieldienu liecinieki redzēja,
ka akmens ir novelts,
arī mums aizvien no jauna jāspēj noticēt,
ka nāves baisā vara ir uzvarēta.
Ar savām acīm no jauna mums ir
jāmācās aptvert pasauli.
Mūsu redzesloks tiek paplašināts ne tikai pēc
lieliem pārbaudījumiem.
Ticība vada caur ikdienas likločiem,
un nereti esam samulsuši, mums nolaižas rokas,
kad tumsa šķiet lielāka nekā gaisma.

Ne katru akmeni izdodas novelt.
Daži paliek tur, kur tie nolikti.
Kāds no tiem paliek dārzā ar jautājumu –
"Kas mums novels akmeni no kapa durvīm?"
Ne visiem parādās eņģeļi.
Ne katram ir tāda pieredze
kā nākamajam pagānu apustulim Damaskas ceļā,
kad viņu negaidīti uzrunāja augšāmceltais Kristus,
apžilbināja līdz aklumam ar spēcīgu gaismu,
un Sauls kļuva par Pāvilu.
Nebūt nav viegli vienkārši ticēt tam,
ko „acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi
un kas nevienu cilvēka sirdī nav nācis.”
(Jes. 64,4; 1. Kor. 2, 9)

Kāds cilvēks reiz nāca pie Jēzus,
kura meita jau bija mirusi,
un viņam savukārt citi sacīja,
lai tas lieki Jēzu neapgrūtinot.
Ko Jēzus meitas tēvam atbildēja,
nebija tā vienkārši akceptējams, proti,
– „Nebīsties, tici vien.”

„Nebīsties, tici vien?” – vai kāds par mums smejas?
nāve taču ir visapkārt!

Jo mēs zinām, ka pasaule ir tāda, kāda tā ir.
Un zinām arī to, ka tai arī tādai nav jāpaliek.
Mēs vēlamies domāt,
ka viss būs labi,
ka viss beigsies labi,
un vienlaikus saprotam,
ko šie vārdi nozīmē –
– vispirms nebūs labi,
iespējams, ka būs pat ļoti, ļoti slikti.

Masu kapos gulda „COVID-19” upurus tāpat kā
mirušos kara laikā.

Jēzus dzīvē pirms augšāmcelšanās
arī viss izskatījās ļoti slikti.
Naglu caurdurts, Viņš karājās pie krusta.
Pirms Viņš uzkāpa debesīs,
Jēzus nokāpa līdz pat pašai ellei.

Šogad Liieldienās baznīcu soli paliek tukši.
Arī mošejas, sinagogas un citi tempļi ir aizvērti.
Reliģiju ceremonijas iznāk virtuālajā vidē
– internetā, youtube pārraidēs, zoom telpā, skype,
radio un televīzijā.
Pasaule tāda Liieldienas nav redzējusi!
Ja kaut kas tāds būtu noticis pat
pirms divdesmit vai desmit gadiem,
kad interneta jaudas nebija tādas
un pašreizējā tehnoloģiju attīstība vēl nebija
aizsniegusi tālākās pasaules malas,
kā mēs gan pārļautu vīrusa mesto izaicinājumu?
Lieki piebilst, ka sērgas pār pasauli
nostaigājušas laiku pa laikam.

Par „mazajām Liieldienām” mēs domājam tad,
kad mūs sasniedz labas ziņas,
kad dienā mirušo skaits vairs nenasniedz 900
mirušos, kā citviet Eiropā, bet, piemēram, t
ikai 800 vai 600.
Viena valsts iepretī citai var sacīt,
bet pie mums nav tik daudz saslimušo
un mirušo kā citur.
Vai tā būtu augšāmcelšanās vēsts šodien?

Liieldienas ir tad, kad viss ir bijis
ne tikai slikti iepriekš.
Liieldienas ir arī tad, kad viss līdz galam nav labi,
un vienlaikus nav arī pavisam slikti.
Pirmajās Liieldienās mācekļi pulcējās
aiz aizslēgtām durvīm.
Labā ziņa bija tā,
ka Jēzus nāca viņu vidū un sacīja
– „Nebīstieties!”
Labā ziņa savukārt šodien ir,
– palieciet aiz durvīm!
Un uz ko mēs varam ticēt, –
tā nepaliks mūžīgi.
Un tas mūsu situācijā nav maz.

Tā ir Evaņģēlija vēsts mums visiem,
jo ar mājniekiem mēs varam būt kopā.
Pa telefonu mēs varam dzirdēt mīļa cilvēka balsi.
– paldies Dievam!
Tā ir mūsu Liieldienu vēsts,
un tādā veidā mēs varam sacīt

– laicīga nāve mūs priekšlaicīgi neapdraudēs.
Tamdēļ labā ziņa mums visiem ir
– „Paliēc mājās!”, jo tas nozīmē,
ka mēs nepārbaudīsim slimnīcu un medicīnas
kapacitāti visi vienlaicīgi.
Pienāks diena,
kad varēsīm iziet uz ielas bez bailēm.
Mēs būsīm iemācījušies vairāk novērtēt dzīvību.
Tās būs mūsu Liieldienas un augšāmcelšanās.

Tie, kuri nekādos laikos, ne labos,
ne pārbaudījumu laikos,
nav bijuši mierā ar vienkāršotām ticības atbildēm,
vienmēr ir dziļi savā sirdī zinājuši – Dievs ir citāds.
Viņš ir citāds, nekā cilvēks spēj iztēloties,
vai ko uzskatīti, kas ir Dievs.

Šogad mēs piedzīvojam pavisam
citādas Liieldienas.
Pret to, šķiet, neviens neiebilst,
ka tās šogad nebūtu *citādas*.

Dažreiz varbūt ir tā bailīgi
kaut ko tiešām iedomāties,
jo tas varētu arī īstenoties?
Ja kāds nu ir vēlējies piedzīvot
pilnīgi atšķirīgas Liieldienas,
tad šī nu varētu būt tā lielā iespēja!

Nē, nē, mēs jau to nebijām domājuši tā!
Ar vārdiem „Dievs ir citāds” bijām domājuši
pavisam kaut ko citu!
– Ko gan citu?

Ja labi ieklausāmies apustuļa Pāvila sacītajā,
tad šie vārdi atvēsina mūsu sakarsušos prātus –

*„Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam
visnožēlojamākie cilvēki.”*

Mīlie, šīs Liieldienas patiesi kā nekad citkārt vēstī,
un vienlaikus jautā,
vai neesam starp tiem kristiešiem
vai vienkārši tie cilvēki,
kas savu dzīves drošību esam balstījuši
vien šajā pasaulē?
Mēs esam cerējuši uz Dievu tikai šinī pasaulē.
Iztēlojamies, ka Dievs ir tāds tētiņš,
kā salavecis,
kas mums pienes dāvanas,
kurš parūpējas par mums,
un ja kaut ko nedod,

tad mēs gan zinām,
kur to visu dabūt un paņemam paši paslepūs.
Un tagad Dievs mums rādās kā tāds,
kurš nāk un tiesā
mūs par nepadarītiem mājas darbiem un soda.

Skaidrs, ka cilvēks ir sadarījis visādas cūcības.
Sagandējis planētu.
Izmantojis dabas resursus.
Bet vai Dievs mūs par to tādā veidā soda?
Mēs ar visām neģēlībām, korupciju, karu,
kundzībām esam sevi sodījuši pietiekami.
Kāds sods vēl būtu vajadzīgs?

Ja Jēzus novelļ akmeni no kapa durvīm,
tas nozīmē tikai vienu –
Jēzus dod pasaulei vēl vienu iespēju.
Mūsu rokās ir to izmantot.
Pietiek meklēt vainīgos,
lai ar to nodarbojas juristi,
ja vien viņiem vēl ir sirdsapziņa.
Neviena ļauna kundzība nevar pastāvēt ilgstoši.
Jēzus ar novelto akmeni mūs māca –
paļauties nezināmajam,
neredzamajam
– tam, ko
*„acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi
un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis.”*

Saprotams, ka tas nav viegli.
Jo, tāpat kā Mozum, ganot lopus tuksnesī,
radās ziņkāri pietuvoties ērkšķu krūmam,
arī mums ir jānoauj kājas,
jo tā zeme,
kur esam no jauna nostājušies, ir svēta.
Jaunajā situācijā mēs nevaram Dievam diktēt
priekšā nosacījumus,
ja viņš mūs grib izvest ārā no Ēģiptes verdzības.

Ja mums ir jāiziet pretī nezināmajam un
netveramajam,
tad tas nozīmē to,
ka mēs nespējam iztikt
bez Dieva žēlastības un ticības,
jo tā lauž mūsu patmīlību, grēkus un
egocentrismu.

Tikai Dieva žēlastība mums var dāvāt nākotni,
kas vēstī nevis par nāvi, bet sniedz dzīvību.
Liieldienas, *pashā*, nozīmē „pāriet kaut kam pāri”.

Šajā gadījumā, iziešana no Ēģiptes ir ne tikai vīrusa epidēmija, kas mūs vajā, bet modinātāja zvans cilvēcei. – pāriet pāri egoistiskajām struktūrām un pašradītajām drošībām.

„Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki.”

Kad Jēzus novel akmeni, tad viņš grib, lai mēs atraisām sevi no pagātnes, kas mūs tur žņaugos un savā gūstā. Ja cilvēks paliek pie grēka, tad viņš joprojām grib kontrolēt situāciju, savas līdzšinējās drošības, cilvēks atgriežas atpakaļ tajā pašā zaņķī, kurā viņš kā cūka ir vērtījies.

„Ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos,”
raksta Pāvils korintiešiem.

Cilvēka priekšstatus par debesīm vai elli veido anekdotiski stāsti, kas iesākas ar tādiem vai līdzīgiem vārdiem: „Reiz kāds cilvēks nonāca debesīs un...”
Taču šajā laikā droši vien neviens vien pavisam reāli un konkrēti varēja iedomāties, kas ar mani notiks, kad es nomiršu?

Vīrusa epidēmija mums būs vai nebūs iemācījusi – mēs nekontrolējam situāciju un apstākļus!
Ir muļķīgi ignorēt nāvi.
Un tikpat muļķīgi ir ignorēt apstākļus ap mums.

Vēl svarīgāk par to ir paļauties uz Dievu.
Mēs nenosakām situāciju, un vienīgais izdzīvošanas ceļš ir pieņemt šo situāciju kā iespēju, pat ja mūs tā biedē.
Visgrūtāk tamdēļ klājas tām valstīm, kuras pandēmijas realitāti ir centušās noliegt.

Ja Jēzus atver kapu, tad viņš dod ticību, uztic atbildību un uztic nākotni mūsu rokās.
Viņš grib sadarboties ar cilvēku, tādu cilvēku, kurš vienlaikus paklausa Dievam, un atsakās paļauties tikai uz sevi, un kurš mīl savu tuvāko kā sevi pašu.

Brīva evaņģēliska ticība saka, ka tāds cilvēks ir gan kungs pāri visām lietām, un vienlaikus viņu nekas vairs nekalpina.

Viņš priecājas kopā ar priecīgajiem un raud kopā ar raudošajiem.
Viņš prot būt zems un prot dzīvot pilnībā, būt paēdis un būt izsalkumā, dzīvot pilnībā un ciest trūkumu.
Mēs vairs nedižojamies ar to, kas mums pieder, bet mēs lepojamies ar to, kam mēs piederam.
Kopā ar Kristu esam sisti krustā un kopā ar Viņu augšāmcelsimies.
Cilvēks jau tagad ir kļuvis jauns radījums Kristū.
Ja sekosim Kristum, un uzticēsimies Viņam arī šajos nezināmajos apstākļos, tad piedzīvosim arī to, ka „pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve.”

Lai pēc šīs visgarākās nakts varam sacīt arī mēs, Kristus ir augšāmcēlies! Patiesi, augšāmcēlies!

Āmen.

*Visspēcīgais, mūžīgais Dievs, Tu Lieldienu Jērs, Tu esi nesi visas cilvēces ciešanas un pārspējis nāvi. Tu esi uzvarējis ļauno un nāves baidīgo varu. Savā mīlestībā Tu esi pievērsies visai pasaulei un atvēris mums savu sirdi.
Mēs lūdzam Tevi, ka Tu ļauj mums ņemt dalību Tavā uzvarā, un ka mēs kopā ar visiem debesu pulkiem un eņģeļiem Tevi varētu teikt un slavēt mūžībā.
Mēs lūdzam par visiem, kas šajā pārbaudījumā laikā nespēj tikt galā ar savu dzīvi, un ir zaudējuši orientierus.*

*Mēs lūdzam par visiem, kam pietrūkst dzīvei pats nepieciešamākais, par ģimenēm, kurās ir strīdi un nesaskaņas, lai tie var viens otram piedot.
Sevišķi mēs lūdzam par mediķiem, kuriem uzticētu cilvēku veselību un dzīvības. Un par visiem, kuri rūpējas par mūsu drošību.*

Mēs lūdzam par visiem, kam uzticēta atbildība politikā, sabiedrībā un ekonomikā, lai viņu darbība var kalpot visas cilvēces labā.

Mēs lūdzam par mūsu draudzi, par visiem, kas vada un kalpo arī šajos laikmeta izaicinājumos; ka viņu uzticība dzīvojamam Kristum pārspēj nespēku, laicīgas rūpes un bailes.

Mēs lūdzam par slimajiem un sērojošajiem: ka viņi atrod spēku un mierinājumu ar skatu uz nākotni, ko Tu esi viņiem sagatavojis.

Mēs lūdzam par mūsu mirušajiem: ka Tu viņiem dod daļu pie Tava Dēla dzīvības un augšāmcelšanās.

Kristus mums ir devis dzīvību un mūžību. Caur Viņu mēs tevi teicam, caur Viņu mēs tevi pielūdzam, caur Viņu mēs Tev pateicamies Viņa baznīcā, šodien un vienmēr, un mūžībā.